

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΕΣ

Συνιστάται υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το καλύτερον παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ελπίται παρέχον εις τήν ψυχράν ήμιν άσκησίαν, και υπό του Οικουμενικού Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως ως άσκήσιον άριστον και χρησιμώτατον εις τούς παίδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Έσωτερικού δραχ. 7.— Έξωτερικού φρ. χρ. 8
Αι συνδρομαί άρχονται τήν 1ην έκάστου μηνός
και είνε προπληρωτέαι δι' έν έτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Έν Έλλάδι λεπ. 15.— Έν τώ Έξωτ. φρ. χρ. 0, 15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ έν 'Αθήναις
Όδός Αιόλου, 119, έναντι Χρυσοστομίου

Περίοδος Β'.—Τόμ. 4^{ος}.

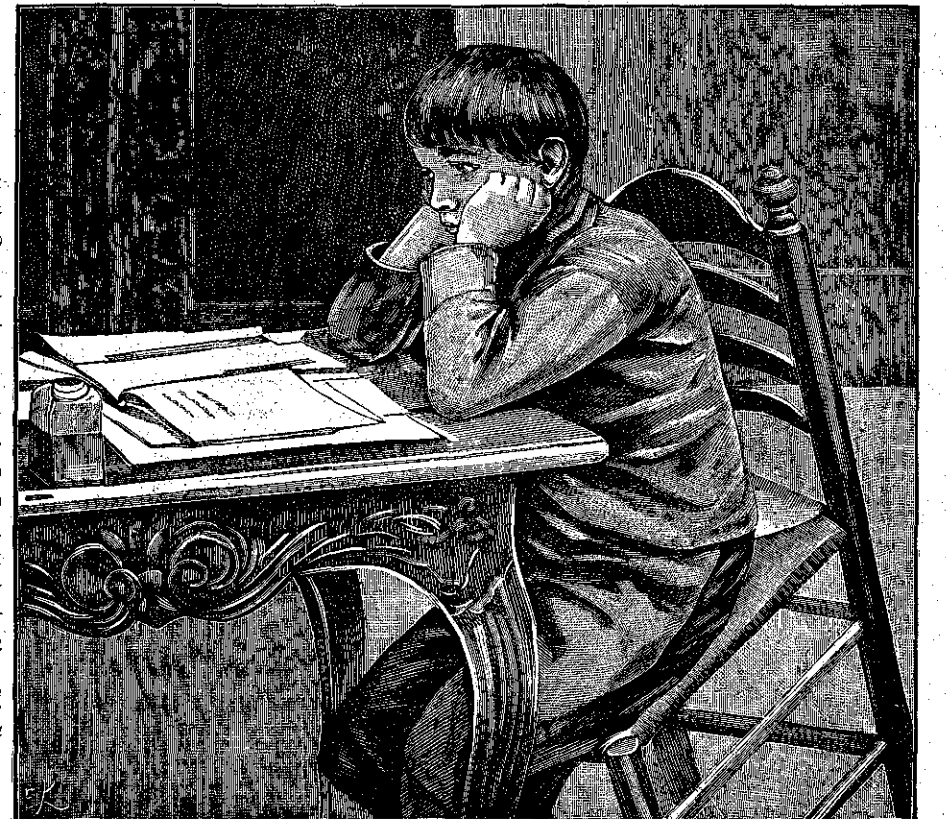
Έν 'Αθήναις, τήν 21 'Ιουνίου 1897

Έτος 19^{ον}.—Άριθ. 26

ΜΕ ΟΜΙΚΡΟΝ Η ΜΕ ΩΜΕΓΑ ;
ΜΟΝΟΛΟΓΟΣ ΠΡΟΣ ΑΝΑΓΓΕΛΙΑΝ

ΠΕΡΙΚΛΗΣ, έτών 13. Κάθηται πρό τής τραπέζης του και γράφει άπαγγέλλων :

« Έξ όλων τών ζώων ή αλώπηξ είνε το πονηρότερον . . . » (Άφίνει τήν γραφίδα και συλλογίζεται.) πονηρότερον, το ρο με όμικρον ή με ώμεγα ; . . . Η προηγουμένη συλλαβή είνε μακρά λοιπόν θέλει με ώμεγα . . . όχι ! με όμικρον . . . όχι, με ώμεγα . . . Ούφ ! και αυτά τά συγκριτικά ! Με ζάλισαν ! Νά ήξευρα ποίος πήγε και βροίκε αυτούς τούς εύλογημένους κανόνας ! Πολύ κακός άνθρωπος πρέπει να ήτο, άφ' ου βασανίζονται έξ αίτίας του τόσοσ πολλοί καίμενοι οί μαθηταί ! Αν ήμουν εις τήν θέσιν του εγώ, θα έλεγα : «Τά εις ότερος και ότατος και τά εις οσύνη, γράφονται όλα άνεξαιρέτως με όμικρον.» Έτελείωσε ! Ποϋ να θυμάσαι τώρα μακρά και βραχεία και κολοκυθία ! (Μετά μικράν παύσιν.) Αν ήτον έτσι, τί καλά ! τά γραψίματά μου δεν θα ήσαν γεμάτα λάθη και δεν θα εύρισκα μαστούνια με τον κύριον καθηγητήν τών Έλληνικών. (Μένει επ' όλιγον σκεπτικός.)

«Άφίνει τήν γραφίδα και συλλογίζεται.» (Σελ. 201, στήλ. α'.)

«Και όλ' αυτά, για να λυπηται ή καίμενη ή μητέρα. Νά, προχθές ποϋ μας συνήτησεν ο κ. καθηγητής εις τον περίπατον, τής ειπε : «Κυρία μου, ο υίός σας δεν είνε καθόλου έπιμελής' εστην όρθογραφία προπάντων όλφ και μηθενικά πέρνει.» Η μητέρα μου εδάκρυσε, και έμωξ έπροσπάθησε να με δικαιολογήσει : «Κύριε καθηγητά, ξεύρετε, είνε μικρός ακόμη . . . ήτον άρρωστος τόσοσ καιρό . . . ακόμη είνε αδύνατος . . . φοβούμαι να τον βιάσω . . .» Και ύστερα έπρόσθεσε σιγά, δια να το άκούση μόνον ο καθηγητής, αλλά το ήκουσα κ' εγώ : «Μόνον αυτό το παιδί μου μένει . . . Ναι, ελυπηθήκε πολύ . . . τήν είδα και έκλαυσα κ' εγώ. Άλλά μήπως πταίω ; Οϋ, να γαθής καληγοραματική με τά συγκριτικά σου, εσύ τά πατεις όλα !
«Η καίμενη ή μητέρα ! Πώς τήν λυπούμαι ! Από τον καιρό ποϋ πέθανε

ο μπαμπάς, εργάζεται αυτή δια να με σπουδάσει, γιατί δεν είμθα πλούσιοι, όχι . . . Άμα μεγαλώσω όμως . . . Ω, αν δεν ήσαν αυτά τά μακρά και τά βραχεία . . .
«Λοιπόν : (Αναλαμβάνει τήν γραφίδα.) «Η Αλώπηξ είνε το πονηρότερον» με όμικρον ή με ώμεγα ; (Ζαηρως.) «Α ! τώρα δεν θα έχουσ πώρον λάθη. Έκάθησα, έσυλλογίσθηκα πριν το γράψω, και το εύρηκα. (Σιγώτερα.) «Α, αυτό θα κάμνω όταν είνε μακρά, θέλει με όμικρον. Το ν η είνε μακρόν, λοιπόν θέλει με όμικρον. Δόξα σοι ο Θεός ! (Τό γράφει και εγείρεται.)
«Πάει κι' αυτό ! Κατώρθωσα να ενθυμηθώ τον κανόνα και το έμαθα . . . Άκούω τά βήματα της μητέρας. (Φωνάζει.) Μητέρα ! δεν θα λυπηθής πειά ! Ένόησα καλά τον κανόνα τών συγκριτικών και τών ύπερθετικών. Είνε μακρά ή

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΕΞΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αι λύσεις στέλλονται μέχρι 14 'Ιουλίου ε. ε.

292. Συλλαβόγρηφος.
Έν ζών και μία μετοχή αν έννοούν μαζί Πτείνον γενουόν, 'στη θάλασσα όπου συνήθως ζή. Έστέλη υπό του Γραβιά.

293. Στοιχειόγρηφος.
Τό νι άφίνω, τό λάμβδα βάνω και θαύμα μέγα άμέσως κάνω : Ποϋλι με άσπρα πτερά γεμίζω μεταμορφώνω 'ς έν τών σχημάτων. Έστέλη υπό του Τικ-Τάκ.

294-295. Κεκρυμμένα όνόματα πλόεων.
1. Πυραί εύστοχοι νικώσι τούς εχθρούς.
2. Μη εισενέγκης ήμάς εις πειρασμόν, αλλά ρύσαι ήμάς από του πονηρού. Έστέλη υπό του Δον Κιγίση.

296-500. Μαγικών γράμμα.
Δι' άντικαταστάσεως δύο γραμμάτων έκάστης τών κάτωθι λέξεων δια δύο άλλων, πάντοτε τών αυτών, να σχηματισθώσιν άλλαι τόσοσ λέξεις : Χαύνος, πάθος, δαυλός, τσαλιή, πτύον. Έστέλη υπό της Δάφνης.

501. Γωνία.
Α + + + + = Πόλις
+ Σ + + + = Δοχσίον
+ Π + + + = Ποταμός
+ Ι + + + = Νηρηίς
2 + + + + = Ποιήτρια Έστέλη υπό του Άστρου της Λύγης.

502. Φωνηεντόγρηφος.
Τή βοηθεία τών κάτωθι συμφώνων σχηματίσων πέντε λέξεις τή προσλήψει ενός και του αυτού φωνήεντος, τρίς εις έκάστην λέξιν έπαναλαμβανόμενου. Η τάξις τών συμφώνων δύναται να μεταβληθή, αι δε εύρεθησόμεναι λέξεις θα σημαίνωσι : α') Μουσικόν. β') Βασιλισσαν. γ') Τσθμόν. δ') Όρος. ε') Πόλις τής Άσίας. 1, Μαρ. 2, Νεκρός. 3, Σμην. 4, Τρρ. 5, Νδ. Έστέλη υπό της Άφρας του Φαλήρου.

503. Φωνηεντόλιπον.
Τρπ-δν-ελν-τον-κλ-σν-λπσ-τρ-δ-τση-κκ-σν φθ. Έστέλη υπό του Λέοντος της Νεμέας.

ΛΥΣΕΙΣ

των πνευματικών άσκησεων τής 3 και 10 Μαΐου 1897.

- 218. Όβις, όβρις. — 219. Άγιος, Γάτος.
- 220. ΚΟΡΑΕ ΠΡΩΡΑ ΚΑΗΜΑ ΚΝΗΜΗ ΗΛΙΟΣ
- 221. Απ ε οΝ ΙΘά κΗ ΜΑΙΟΣ ΟΪνοΣ ΣυρίΑ
- 222 — 223. 1, Κλήμα, λήμμα, πήμα, πήρα, Πύρρα, Πύρρας, Πύρρος, πόρος, πόνος, όνος, ούρος. — 2, Ξέλε, μέλι, μέλι, Έλλη. Έλλης, έλος, όλος, όλον, όλον, όλιν, όβρις, όβρις. — 224—228. Γνωμένης τής άνταλλαγής δια του γράμματος ζ σχηματίζονται αι λέξεις : ρυαξ, αΐλαξ, ελιξ, άναξ, κάλυξ. — 229. ΑΗ-ΔΩΝ, ΕΛΑΤΗ. (1, ΑΕΛΩ. 2, ΗΛΙΑΣ. 3, ΔΔφνη. 4, ΩΤΙΣ. 5, ΝΗΡΗΙΣ). — 230. Η Διάπλασις είνε ώφέλιμον και προσιτόν, εις πάντας περιουδικόν.
- 231. Ρόδον (Ρ—Δών). — 232. Αίγιός. — 233. ΚΑΛΑΜΑ Ι Α Α Α Α ΔΑΥΡΙΟΝ Α Ρ Ω Α ΜΑΙΩΤΙΣ Α Ο Ι Σ ΙΑΝΑΣΣΑ
- 234. ΠΥΡ ΠΥΡ ΑΥΓΟΣ ΑΥΡΗΛΙΑ
- 235. Γνωμένης τής άντικαταστάσεως δια τών γραμμάτων Ε, Ν, σχηματίζονται λέξεις αι όποιαί αποτελούσι το έξής γνωμικόν : έρρον οϋδερ θρείδος.

έροχήν, θα έλθω καμμίαν ήμέραν να σε άκούσωσ κρυφά-κρυφά, χωρίς να μ' έννοήσης.

Και καθήμεραν να μου γράψης, Άστροφεγγιά, σε βεβαίω ότι δεν θα βαρυνθώ τας χοριτωμένας επιστολάς σου. Μου είπαν ότι άπληγής λαμπρά εις τας Έξετάσεις 'ς, τι βαθμόν σου έδωσαν ; Θυμιάσαι είνε τά διηγήματα του Άνδρersen, Άντιγόνη. Έχω έν τομίδιον έξ αυτών, τό όποϊον τιμάται λεπτά 50.

Αν δέχουσι τήν άνταλλαγήν Μικρών Μυστικών, Έργάνη Άθηνά, στείλε τετραδιά σου πρός όσους σοι επρότειναν. Ίδεν τον Κανονισμόν των Μ. Μυστικών εις τό θον φυλλάδιον.

Σ' ευχαριστώ δια τήν τόσοσ θερμήν σου αγάπην, Άγαθή Άρμεν, Τετραδιόν άπ' εύθείας δεν επιτρέπεται να στείλεις, παρά μόνον αν ο μωθ' ου άνταλλάσσεις είνε προσωπικός σου φίλος. Όταν ή άνταλλαγή ήρξισ δι' έμού, δι' έμού πρέπει και να τελειώση. Πρόσεξε να μη κάμης παρατυπία.

Μερικοί οι όποιοι επρότειναν άλλαγήν ψευδωνύμων, παρακαλούνται να την προτείνον και πάλιν, αν θέλουν, συμμορφούμενοι με τον Κανονισμόν, ό όποϊός ετέθη από σήμερον εις ένέργειαν.

Μικρά Μυστικά έπιθυμοϋν να ανταλλάξουσ : τό Πανδαιμόνιον με τήν Άντιγόνην — ό Άσπροποταμίτης με τήν Καλήν Καρδίαν. Άνθιμμένη Άνγαριάν, Σοφόν Πιττακόν, Κάτασπρον Άράπην, Έλληνικήν Καρδίαν, Έλληνικήν Θάλασσαν, Γλυκίαν Έλπίδα, Άετόν των Όρέων, Ηρώα Γαριβάδην, Φουρτούρα, Δεσποινίδα Άδ και Νεραίδα τον Γαϊλδ (όσοι θέλουν με τά όνόματά των) — ό Δόν Κολοκύθας Πάτερας με τον Χαλασμόν Κόσμον, Αρχιζιάνιον, Δάφνην, Ηρώα Γαριβάδην και Ταπεινόν 'Ιον. — τό Παλλικάρη της Λατίας με τον Τζι Τζι Μπούμ-Μπούμ — ή Ύστερία Άδρα με τήν Λευκήν Δορκάδα, Αρχιζιάνιον και Έλληνικήν Καρδίαν — ή Γλυκύλαος Άνδρ με τον Κροκόδειλον τον Νείλον, Μέλλουσαν Καλλιτέχνηδα και Ποιμενικήν Φλογέρα — ή Ύδέρπη με τον Τον-Τσόν, Χαλασμόν Κόσμον και Τικ-Τάκ. — ή Δευκή Βιολέτα με τήν Μέλλουσαν Καλλιτέχνηδα, Άγκυραν της Έδνυχίας, Άγκυραν της Φιλίας, Ναυτοπούλιαν, Κίμα της Σαλαμίτος, Κάτασπρον Άράπην και Τρεχαγυρενόπουλον — ή Κόρη της Έλλάδος με τον Δευκόν Κόκκρον, Κωνσταντίον τον Παλαιολόγον και Κωνσταντίον τον Σημαίαν — ό Αλέξανδρος Οικονομίδης με τήν Έλληνίδα Καλλιτέχνηδα — ό Κολοσός της Ρόδου με τον Τρεχαγυρενόπουλον του όποϊου ζητεί και τό όνομα — ό Λέων της Νεμέας με τό Αρχιζιάνιον, Ταπεινόν 'Ιον (παρακαλεί έμμέτρος !) και Μέλλουσαν Καλλιτέχνηδα — ή Φερενυχος Άρσαλλίς με τήν Ναυτοπούλιαν — ή Έδκρας Ζώνη με τήν Δέαν, Άθώαν Περιστεράν, Ποιμενικήν Φλογέρα και Άνθιμμένη Άνγαριάν — ό Ρωμύλος με τό Άρσοδν Δέρας — ή Άδρα του Άρίονος με τό Ταπεινόν 'Ιον, Διόδοτον, Ναυτοπούλιαν και Γλυκίαν Έλπίδα (προς τον Φιλέλληνα Μικρασιάτην δύναται να στείλη άμέσως τετραδιόν, διότι επρότεινε άνταλλαγήν προς όλους) — ό Τρομάρας με τον Άετόν των Όρέων και τήν Μαρίδαν του Φαλήρου — ό Αάλος 'Υθός με τήν Άγκυραν της Έδνυχίας, Άγκυραν της Φιλίας και Φθινοπωρήν Βροχήν — ή Ποιμενική Φλογέρα με τό Ταπεινόν 'Ιον (έμμέτρος), με τήν Άστροφεγγιά και με τον Λέοντα τον 'Ισαυρον (δια τούς όποϊους μου έστειλεν εκ των προτέρων τά τετραδιά της) — ή Άστροφεγγιά με τήν Μέλλουσαν Καλλιτέχνηδα, Ναυτοπούλιαν, Ποιμενικήν Φλογέρα, Σανθάμαλλη Άραπίσαν και Τρεχαγυρενόπουλον — ή Άντιγόνη με τήν Άτταγίδα (και ει δυνατόν με τόνομά της).

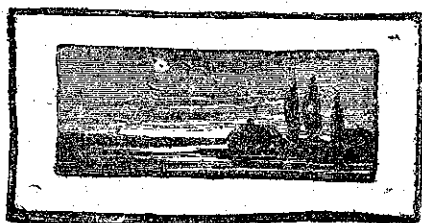
Από τετραδιά Μ. Μυστικών, σταλέντα άνευ γραμματοσήμου, μου άπελόνου : ή Έλληνική Θάλασσα λεπτ. 20, τό Μη με Άρμωγίαν λεπτ. 20, και ό Παγωμέτος Όκεανός λεπτ. 60. — Πρακαλούνται να μου τα στείλουν.

Και μερικά Πληροφορία. — Η Δευκή Πεταλούδα, κατενθουσιασμένη με τήν φιλίαν της Πετρόδου Παράλιας, παρακαλεί τήν Άνθιμμένη Άνγαριάν να τη στείλη έν άλλο τετραδιόν, διότι τό πρώτον της, σταλέν εις Λάρισσαν, εχάθη. — Ό Δόν Κολοκύθας Πάτερας λέγει προς τήν Ναυτοπούλιαν ότι βεβαίως, τωρα ποϋ έλαβε και βραβείον, θα εκάθισεν επάνω . . . εις τό κλάκ του θείου της. — Η Λύρα του Άρίονος έρωτά τον 'Ηρώα Γαριβάδην : πώς να έψη χαριστίσματα εις τον αδελφόν της, άφ' ου δεν γνωρίζει ποίος είνε ; — Η Άνθιμμένη Άνγαριάν άσπάζεται τον 'Γυμον της Έλευθερίας, έρωτά δε τον Καρχαριάν του Αίγαίου διατί έως τώρα δεν τη άνταπέθηκε τό τετραδιόν της ; — Τέλος, όλοι σχεδόν όσοι μου έγραψαν αυτήν τήν φοράν άσπάζονται και συγχαίρουσ τήν Μέλλουσαν Καλλιτέχνηδα δια τό βραβείον, άνυπομονούσ δε να ίδουσ τήν εικόνα της, καθώς και τήν του Αρχιζιάνιον και της Έλληνικής Σημαίας.

Από ένα γλυκό φίλας στέλλει ή Διάπλασις προς τούς φίλους της : Τορπιλλήτην (έστειλα) Σοφόν Σολομύδινα, Ι. Ν. Τρεπικλήν (έστειλα) Άρμόνητον Μακεδόνα και Μικράν Νεβισκούλιαν (τα ψευδώνυμα δεκτά 'έστειλα) Β. Δοντοπόμιλον (έστέλησαν και άναμένω) Άτταγίδα (έστειλα μίαν Δέσμην επί συστάσει) Άνεμοστροβίλον, Θεόδωρον Σύμαρ (έστειλα 14ον) Μούρτζουφλον (τό λάθος έδιορθώθη εύχαριστώ πολύ) Σ. Κ. Ταπόδρον (τον όποϊον παραπέτω εις τον Κανονισμόν των ψευδωνύμων) Κροκόδειλον τον Νείλον, Νικόλαορ Καβούτην (ευχαριστώσ,) Άκίνα 'Ηλιου, Ρόδον του Άπριλιου (καλήν έπιτυχίαν !) Ουράνιον Τόσον (περιστόν, άφ' ου ήδη επρότεινες άνταλλαγήν προς όλους) Περιχαλλή Βοσπορον, Καλλιάντζαρον, Παναγιώτην Σαουσόπουλον (ο όποϊός φρονίζει δια νέους συνδρομητάς) Μικρόν Έθελοντήν κελ. κτλ.

Εις όσας επιστολάς έλαβα μετά τήν 7 'Ιουνίου άπαντήσω εις τό προσεχές.

ΤΟΜΟΙ
„ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ“
ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879-1893)
ΤΟΜΟΙ 16 (οι έξής : 4, 5, 6, 7, 9, 11, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23, 24) προς δραχ 1 έκαστος δια τούς έν 'Αθήναις, προς δραχ. 1, 10 δια τας Έπαρχίας, και προς φράγκον χρυσούν 1 δια τό Έξωτερικόν.
ΤΟΜΟΙ 6 (οι έξής : 1, 3, 8, 12, 13, 14) προς φρ. 2, 50 έκαστος.
ΤΟΜΟΣ 4 (ο 10^{ος} ηλικιακών να έταντηθή) φρ. 10.
ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (από του 1894)
ΤΟΜΟΙ 3 : των έτών 1894, 1895 και 1896 αν έκαστος τιμάται : Άδειος φρ. 7. — Χρυσόδετος φρ. 10.
ΧΡΥΣΟΔΕΤΟΙ ανα δύο εύρίσκονται και οι τόμοι της Α' περιόδου της Διαπλάσεως. Επ' τής σημερινής δε άνωτέρω τιμής αυτών ως άδέντων, προστίθενται και φρ. 3 δια τό δέσιμον έκάστης δυάδος τόμων.

Ο ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

(Συνέχεια ἴδε Σελ. 193)

Ἡ Λουκία ἔφθασε παρά τὴν πύλην τοῦ Κεραμαεῖου, τὴν πρὸς τὸν ποταμὸν. Μία ἀμάξα ἐξευγμένη ἀνέμενεν ἐκεῖ ὑπὸ τὸ περιστύλιον.

— Θέλω νὰ ὁμιλήσω πρὸς τὸν Αὐτοκράτορα! εἶπεν ἡ νεάνις πρὸς ἕνα γρεναδιέρου, φρουροῦντα παρά τὴν πύλην.

— Ἐζητήσατε ἀκρόασιν; ἠρώτησεν ὁ γρεναδιέρου.

— Ὁχι, ἀπήντησεν ἡ Λουκία. Ἀλλὰ εἶνε ἀνάγκη νὰ τῷ ὁμιλήσω ἀμέσως. Πρόκειται περὶ ζωῆς καὶ θανάτου!

— Δυποῦμαι πολὺ, ὦραία μου δεσποινίς, ἀλλ' εἶνε ἀδύνατον. Ἡ διαταγὴ εἶνε αὕτη: Κανείς δὲν ἠμπορεῖ νὰ παρουσιασθῆ πρὸς τὸν Αὐτοκράτορα, πρὶν λάβῃ ἀδειαν δι' ἐπιστολῆς.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ἀνθρωπὸς τις παχὺς καὶ κοντός, μὲ στολὴν στρατιωτικὴν καὶ μὲ τὸν περίφημον τρίκωρον πῆλον, ἐφάνη ὑπὸ τὸ περιστύλιον καὶ ἐπροχώρησε ταχέως πρὸς τὴν ἀναμένουσαν ἀμάξαν.

Ἡ Λουκία τὸν ἀνεγνώρισεν ἀμέσως: ἦτο ὁ φίλος τοῦ δάσους τῆς Βουλώνης ἦτο ὁ Αὐτοκράτωρ!

Καὶ διαφυγοῦσα τὸν γρεναδιέρου, ὁ ὁποῖος ἐζήτηί νὰ τὴν ἐμποδίσῃ, ὤρμησε πρὸς αὐτὸν ἀνατείνουσα τὰ χεῖρας καὶ κραυγάζουσα:

— Μεγαλειότατε! σώσατέ τον! σώσατέ τον!

Ὁ Αὐτοκράτωρ, ὁ ὁποῖος ἀκριβῶς ἐπάτει τὸ ἀνάβαθρον τῆς ἀμάξης, ἐστράφη μὲ ἐκπληξίν καὶ δυσαρέσκειαν, ἐν ᾧ οἱ φρουροὶ ἐπροχώρουν διὰ νὰ ποδιώξουν τὴν μικρὰν αὐθάδη. Ἀλλ' ὁ Αὐτοκράτωρ ἀναγνώρισας καὶ αὐτὸς τὴν νεάνίδα τοῦ δάσους τῆς Βουλώνης, ἔνευσε νὰ τὴν ἀφήσουν, καὶ τῆ εἶπε:

— Ποῖον νὰ σώσω, μικρὰ μου;

— Τὸν Ἀκόλουθόν σας Ἀλβαν, Μεγαλειότατε!

— Τὸν Ἀλβαν! Καὶ ἀπὸ τί;

— Ἀπὸ μεγάλου κίνδυνου! Κάτι ἀνθρωποὶ θέλουσιν νὰ τον παρασύρουν εἰς παγίδα... εἶπεν ἡ Λουκία διὰ φωνῆς διακεκομμένης. Ἀπόψε... εἰς τὴν Νεάν Γέφυραν... ὀπίσω ἀπὸ τὸ βάθρον...

Τότε ὁ Ναπολέων παρετήρησεν ὅτι ἡ νεάνις, ἀσθμαίνουσα ἐκ τοῦ δρόμου καὶ

συγχρόνως συγκεκινημένη, δὲν ἠδύνατο νὰ ὁμιλήσῃ. Ἀφῆκε λοιπὸν τὸ ἀνάβαθρον τῆς ἀμάξης, εἰσήλθε πάλιν εἰς τὰ Ἀνάκτορα καὶ διέταξε τὴν Λουκίαν νὰ τον ἀκολουθήσῃ.

— Καθήσατε ἐκεῖ! τῆ εἶπε, δεκνύων πρὸς αὐτὴν ἐν θρονίον, εὐρισκόμενον παρά τὴν εἰσοδὸν.

Καὶ ἐπειδὴ ἡ Λουκία ἐδίσταζε νὰ ὑπακούσῃ.

— Μ' ἀφ' οὗ σὰς το λέγῃ ὁ Αὐτοκράτωρ! προσέθεσεν ἐκεῖνος, μὲ τόνον ἐλαφρῶς δυσαρέσκειας.

— Πολὺ καλὰ, εἶπεν ἀφ' οὗ ἐκάθησεν ἡ Λουκία. Καὶ τώρα εἰπήτέ μου καταλεπτικῶς τί συμβαίνει.

Ἡ νεάνις ἐπᾶνέλαβε τὰς λέξεις, τὰς ὁποίας εἶχεν ἀκούσῃ πρὸ ὀλίγου.

Ὁ Αὐτοκράτωρ ἐσκέφθη ἐπὶ τινὰς στιγμὰς.

— Φώναξε τὸν ἀξιωματικὸν τῆς ὑπηρεσίας, εἶπε πρὸς ἕνα θεράποντα εὐρισκόμενον ἐκεῖ.

— Ποῦ εἶνε ὁ Ἀκόλουθος Ἀλβας; ἠρώτησεν, ὅταν ἦλθεν ὁ ἀξιωματικὸς.

— Ἐξῆλθε, Μεγαλειότατε. Εἶχε ἀδειαν.

— Τὸ ἤξεύρω. Πότε θὰ ἐπιστρέψῃ;

— Πιθανὸν εἰς τὰς τέσσαρας, διὰ τὸ γεῦμα τῶν Ἀκολούθων.

— Πολὺ καλὰ. Ἀπόψε νὰ μείνῃ ὑπὸ κράτησιν.

Ὁ ἀξιωματικὸς ὑπεκλίθη.

— Δοκίμῳ, ἡσυχάσατε; εἶπεν ὁ Αὐτοκράτωρ, ἀποταθείς πρὸς τὴν Λουκίαν, ὁ προστατευόμενός σας δὲν θὰ ἐξέλθῃ ἀλλὰ, προσέθεσε, διατὶ ἐνδιαφέρεσθε τῶσον δι' αὐτόν;

— Διότι χάρις εἰς αὐτὸν ἐσώθη ἀπὸ τὸν θάνατον, εἰς τὸν χορὸν τῆς Αὐστριακῆς Πρεσβείας καὶ ἀπὸ τότε τὸν ἀγαπῶμεν ὅλοι μας εἰς τὸ σπῆτι. Δὲν εἶνε πολὺ φυσικὸν αὐτό;

— Πόσον τοῦ ὁμοιάζετε, περίεργον πρᾶγμα! ὑπέλαθεν ὁ Ναπολέων. Καὶ ὑπεγείρων τὸν πῶγονα τῆς νεάνιδος, διὰ νὰ παρατηρήσῃ καλλίτερον τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς, προσέθεσε: Ναι, ναι, ὁμοιάζετε πάρα πολὺ. Ἀδελφὸς καὶ ἀδελφὴ ἂν εἴσθε, δὲν θὰ ὁμοιάζατε τόσον!... Ἀλήθεια, ἐπειδὴ πρόκειται περὶ ὁμοιότητος, ἐπιθυμῶ πολὺ νὰκούσω τὴν γνώμην σας περὶ τοῦ υἱοῦ μου.

— Τοῦ Βασιλέως τῆς Ρώμης! ἀνέκραξεν ἡ Λουκία.

— Τοῦ Βασιλέως τῆς Ρώμης. Θέλω νὰκούσω τὴν γνώμην σας, διότι θὰ εἶνε εἰλικρινής.

— Ἐλαβε τὴν νεάνίδα ἐκ τῆς χειρὸς καί, ἀπὸ διαδρόμου εἰς διαδρόμον, τὴν ἔφερε μέχρι τοῦ γνωστοῦ μας θαλάμου, ὅπου ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς Νίκης, ἐκοιμάτο ὁ μικρὸς βασιλεὺς. Ἀπεμάκρυνε τότε τὸ κροσσωτὸν παραπέτασμα καὶ ἐπέδειξε πρὸς τὴν νεάνίδα τὴν ἡμερονμορφὴν τοῦ βρέφους.

— Ὡ, τί εὐμορφον ποῦ εἶνε! ἀνέκραξεν ἡ Λουκία, συνάπτουσα τὰ χεῖρας μετ' ἐνθουσιασμοῦ εὐλαβοῦς. Νομίζει κανείς ὅτι εἶνε ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς βρέφος!

— Ἐ, δὲν εἶνε εὐμορφον;

— Ὡ, πολὺ! πολὺ! εἶπεν ἡ νεάνις μὲ τόνον εἰλικρινείας, ἡ ὁποία κατεγοήτευσε τὴν καρδίαν τοῦ πατρός. Διότι ἡ Λουκία ἐπίστευε πραγματικῶς αὐτὸ ποῦ ἔλεγε. Ἀς εἶχε τὸ δέριμα κόκκινον καὶ ρικνόν, ὅπως τὸ ἔχουν ὅλα τὰ νεογεννητὰ παιδιὰ ἄς ἐμύρφαζε τὸ προσώπιόν του ἀδιάφορον! Ἐκεῖνὴν τὸ εὕρισκεν ὠραῖον, μόνον καὶ μόνον διότι ἦτο βρέφος.

— Καὶ δὲν μου ὁμοιάζει πολὺ; ἠρώτησε πάλιν ὁ Αὐτοκράτωρ.

— Πάρα πολὺ! ἀπήντησεν ἡ Λουκία μὲ τὴν ἰδίαν βεβαιότητα.

— Βλέπετε, κυρία Μοντεσκιού; εἶπεν ὁ Ναπολέων, ἀποταθείς πρὸς τὴν παιδαγωγὸν τοῦ μικροῦ Βασιλέως, ἡ ὁποία εἶχε πλησιάσῃ. Ἴδου μία κόρη—εἶνε θυγάτηρ τοῦ φίλου μου Μορατζῆ, τοῦ ὑποδιευθυντοῦ τῶν Ἀρχείων,—μὲ τὴν ὁποίαν, ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου τουλάχιστον, ἔχομεν μίαν καὶ τὴν αὐτὴν γνώμην! Καὶ τώρα, ἐξηκολούθησεν ἀποταθείς πρὸς τὴν Λουκίαν, ἀσπασθήτε τὴν χεῖρα τοῦ Βασιλέως. Ἡ ἀκρόασις ἐτελείωσε!

Καὶ ὅπως εἶχε κάμῃ τὴν προτεραίαν ὁ Ἀκόλουθος, ἀπέθεσε καὶ ἡ Λουκία τὰ δροσερά τῆς χεῖλη ἐπὶ τῆς μικροσκοπικῆς χειρὸς, τὴν ὁποίαν εἶχεν ἀποκαλύψῃ ἡ κυρία Μοντεσκιού, ὀρμίζομένη ἐνδομύχως πρὸς τὸν μικρὸν βασιλεῖα, ἐπίσης ὅπως ὁ Ἐκτωρ, ἀγάπην καὶ πίστιν.

— Ἄν ὁ Αὐτοκράτωρ θὰ φέρῃ ἔτσι ὅλα τὰ παιδιὰ τοῦ Παρισίου γιὰ νὰ βλεποῦν τὸν Βασιλεῖα, τὸ πρᾶγμα δὲν θὰ ἔχῃ τελειωμὸ, εἶπεν ἡ παραμύθια πρὸς τὴν κυρίαν Μοντεσκιού, ἅμα ἐξῆλθεν ὁ Ναπολέων μετὰ τῆς Λουκίας. Καὶ φοβούμεναι πολὺ μήπως ἡ Μεγαλειότης του ἀρπάξῃ καμμίαν ἀρρώστειαν, ἀπ' αὐτὰς ποῦ ἀκούονται τώρα, μ' αὐτὰ τὰ αἰώνια χειροφιλήματα.

Ἐν τούτοις ἡ Λουκία, τὴν ὁποίαν ὁ Αὐτοκράτωρ εἶχεν ἐμπιστευθῆ εἰς ἕνα Ἀκόλουθον, ἔφθασεν εἰς τὴν ἐξοδὸν, ὅπου εὗρε τὴν θεῖαν τῆς περιμένουσαν ἐκεῖ καὶ συνομιλοῦσαν μὲ τὸν θυρωρὸν. Εἶχεν ἴδῃ μακρόθεν, πρὸς μεγάλην τῆς ἐκπληξίν, τὴν ἀνεψίαν τῆς εἰσερχομένην εἰς τὰ Ἀνάκτορα, καὶ ἐζήτηί νὰ μάθῃ τί ἐσήμαινε τοῦτο.

Ἡ Λουκία διηγήθη τὰ πάντα πρὸς τὴν θεῖαν τῆς. Μολοντοῦτο ἐκεῖνὴ δὲν ἐλησμόνησε νὰ τὴν ἐπιπλήξῃ διὰ τὴν ἀπρεπῆ τῆς φυγῆν. Κορίτσι δεκατεσσάρων ἐτῶν νὰ τρέχῃ ἔτσι ἔτους δρόμους ὀλομόναχο, χωρὶς νὰ περιμένῃ τὴν θεῖαν... Ἄ, μπᾶ! μπᾶ! νὰ μὴ ξαναγίνῃ αὐτὸ ἄλλην φορὰν!

Ἀλλ' ἡ Λουκία ἦτο τόσον εὐτυχής,

ὥστε δὲν ἐσυλλογίσθη καὶ πολὺ τὴν ἐπιπλήξῃ. Ἐσυλλογίζετο μόνον, ὅτι χάρις εἰς τὴν εὐτυχῆ τῆς ἐμπνευσίν, ὁ φίλος τῆς Ἐκτωρ δὲν διέτρεχε τώρα κανένα κίνδυνον. Ὁ Αὐτοκράτωρ τὴν εἶχε διαβεβαιώσῃ ὅτι δὲν θὰ παρῃμέλει τὴν ὑπόθεσιν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Κ' ΕΠΗΓΗΣΙΣ

Ἡ χαρὰ τῆς Λουκίας θὰ ἦτο βεβαίως διπλάσια, ἐπὶ τῷ ὅτι ὁ Αὐτοκράτωρ ἔθεσεν ὑπὸ κράτησιν τὸν Ἀκόλουθον, ἂν ἐγνώριζεν ὅτι, ἐπιστρέφον ὁ Ἐκτωρ, θὰ εὕρισκε τὴν ἐπομένην, ἐπιστολὴν ἡ ὁποία εἶχε σταλῆ δι' αὐτὸν εἰς τὰ Ἀνάκτορα.

Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη, γεγραμμένη ἐπὶ προστύχου χάρτου καὶ ἐσφραγισμένη προχειρῶς μὲ ψίχαν ἄρτου, περιεῖχε τὰ ἐξῆς: *«An okepios akoloutho salbas ephthimi namathia dia thdiamarteniaton fionompa, aselidi stinera Gefura apofhe molishradhansi. is tomeros oponitan alifora toagalma. thevri ena filio pouthaton pi pou ine.»*

«Σηοσι κε εχαμιθια ακρα Ι» Ὁ Ἐκτωρ ἐκοίτασε πάρα πολὺ ἕως νὰ ἐξηγήσῃ αὐτὰ τὰ ἱερογλυφικά. Τόσον ἡ ἐννοία, ὅσον καὶ ὁ γραφικὸς χαρακτὴρ τῆς ἐπιστολῆς, τῷ ἐφαίνετο δύσκολος καὶ ἀκατανόητος.

Νὰ μάθῃ διὰ τὴ διαμαντένια του φιοῦμπα; — Καὶ τί τον ἔμελε τώρα;

— Ἐνας φίλος θὰ τῷ ἔλεγε ποῦ εἶνε; — Καὶ μήπως αὐτὸς δὲν τὸ ἤξευρε καλλίτερα ἀπὸ κάθε ἄλλον; Ἡ κόρη εὕρισκετο εἰς τὸ θυλακίον του, καὶ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τὴν ἔψαυε, διὰ νὰ εἶνε βέβαιος ὅτι δὲν τῷ ἔφυγε... Ὅπως δὴποτε ἦτο ἀποφασισμένος νὰ μεταβῆ εἰς τὴν συνέντευξιν. Ὑπῆρχεν ἐδῶ κάποιον μυστήριον, τὸ ὁποῖον ἐπεθύμει νὰ ἐξηγησάσῃ.

Διὰ τοῦτο ἐστενοχωρήθη πολὺ, ὅταν, ἐνῶ ἠτοιμάζετο νὰ ἐξέλθῃ μετὰ τὸ γεῦμα, ὁ ἀξιωματικὸς τῆς ὑπηρεσίας τῷ ἀνήγγειλεν ὅτι ἦτο ὑπὸ κράτησιν.

Ὑπὸ κράτησιν! Καὶ διατὶ;

— Διαταγὴ τοῦ Αὐτοκράτορος! τῷ ἀπήντησεν.

Ὑπέκυψε κατ' ἀνάγκην, μὲ μυρίας ἀπορίας. Τί εἶχε κάμῃ πάλιν, τὸ ὁποῖον δυσηρέστησε τὸν Αὐτοκράτορα;... Καὶ ὁ «φίλος» ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος τῷ ἔγραψε, ποῖος ἦτο;... τί εἶχε νὰ τῷ εἶπῃ;...

Καὶ ἐπειδὴ οἱ ἀναγνώσταί μας ἔχουν βεβαίως τὴν αὐτὴν ἀπορίαν, ἰδοὺ τί συνέβαιναν:

Ὅσω καλῶς καὶ ἂν εἶχε μεταμριεσθῆ εἰς χωρικὸν ὁ Πέτρος Πομπόνης, ἐν τούτοις, ὅταν ἐξῆλθον εἰς τὸ φῶς τῆς ὁδοῦ, ὁ Ματθαῖος Πουλῶ τὸν ἀνεγνώρισεν.

Καὶ ἐπειδὴ οἱ δύο ἐκεῖνοι, τοὺς ὁποίους ὁ Πέτρος εἶχε καλέσῃ πρὸς βοήθειάν του, δὲν ἔφερον στολὴν ἀστυνομικῶν, ὁ Πουλῶ ὑπέθεσεν ὅτι ὁ Πέτρος δὲν ἐνήργει διὰ λογαριασμὸν τῆς Ἀστυνομίας, ἀλλὰ διὰ λογαριασμὸν ἰδικόν του, διὰ νὰ οἰ-

κειοποιηθῆ δηλαδὴ τὸ κόσμημα, τὸ ὁποῖον εἶχε μάθῃ—τὸ πῶς δὲν ἤξευρεν οὔτε ὁ Πουλῶ οὔτε ὁ Λέγκρης, — ὅτι τὰ εἶχον αὐτοὶ οἱ δύο.

Τοῦτο ἦτο ἐν μέρει ἀληθές· ὁ Πέτρος Πομπόνης δὲν ἤθελε μὲν νὰ οἰκειοποιηθῆ τοὺς ἀδάμαντας—καὶ εἶδομεν ὅτι τοὺς ἀπέδωκεν εἰς τὸν κύριόν των,—εἶχεν ὅμως ἀναλάβῃ μόνος του αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν, ἄνευ τῆς βοηθείας τῆς ἀστυνομίας, διὰ νὰ δεῖξῃ ὅλην τὴν περὶ τὰ τοιαῦτα ἰκανότητά του.

Ὁ Ματθαῖος Πουλῶ ἐσκέφθη ὅτι θὰ ἦτο ἀρκετὰ νόστιμον, νὰφαιρέσῃ ἀπὸ τὸν Πέτρον τὸ κόσμημα, ὅπως τοῦ το ἀφήρεσε κ' ἐκεῖνος. Πρὸς τοῦτο ἤρκει νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν Ἀκόλουθον, ὁ ὁποῖος θὰ ἔθετεν εἰς ἐνέργειαν τὴν ἀστυνομίαν. Καὶ ἂν ὁ Ματθαῖος Πουλῶ δὲν θὰ ἐπᾶνέκτα τὸ «πράγμα του» θὰ εἶχε τουλάχιστον τὴν ἰκανοποίησιν, ὅτι δὲν θὰ τὸ ἐχαίρετο κ' ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος τοῦ το εἶχε «κλέψῃ.» Ἀλλ' ὁποῖα ἀπογοήτευσίς! Ἀντὶ τοῦ Ἀκόλουθου, τὸν ὁποῖον ἐπερίμενεν ἐπὶ τῆς Νέας Γεφύρας, εἶδεν αἰφνης ἐρχομένους ἕξ ἀστυφύλακας, οἱ ὁποῖοι τὸν συνέλαβον, καθὼς καὶ ἕνα φίλον του ὁ ὁποῖος τὸν συνώδευε, καὶ τοὺς ὀδήγησαν ἀμφοτέρους εἰς τὴν Ἀστυνομίαν διὰ τὰ περαιτέρω...

Ἐν τούτοις μὲ καρδίαν πάλλουσαν ὁ Ἐκτωρ ἐπαρουσιάσθη τὴν ἐπομένην πρωΐαν πρὸ τοῦ Αὐτοκράτορος. Εὐθύς ἀμέσως, μ' ἐκπληξίν καὶ μὲ χαρὰν, παρετήρησεν ὅτι δὲν ἦτο θυμωμένος...

— Ἀ, σὺ εἶσαι, Ἀλβας; τῷ εἶπεν ὁ Ναπολέων φαιδρῶς. Λοιπὸν, τί νέα μᾶς φέρεις;

— Εὐρήκα τὴν κόρην μου, Μεγαλειότατε, εἶπε τὸ παιδίον, τείνων πρὸς αὐτὸν τὴν πυξίδα.

— Μπᾶ! εἶπεν ὁ Αὐτοκράτωρ, ὁ ὁποῖος εἶχε μάθῃ τὰ κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν διαταγῶν του καὶ τὴν σύλληψιν τῶν δύο ἐκείνων, — εἶχε λάβῃ μάλιστα καὶ τὸ σχετικὸν ὑπόμνημα,—ἀλλὰ δὲν ἐγνώριζεν ὅτι τὸ κόσμημα εἶχεν ἀποδοθῆ πρὸς τὸν Ἀκόλουθον.

Ἦνοιξε τὴν πυξίδα, παρετήρησε τὴν κόρην, τὴν ἐπήνεσε πολὺ, καὶ κατόπιν ἠρώτησε:

— Πῶς τὴν ἤρες λοιπὸν;

— Μοῦ τὴν εὗρεν ὁ Πέτρος Πομπόνης, Μεγαλειότατε, ποῦ τον ἐγνώριζα ἄλλοτε, εἰς τὴν ὁδὸν Περγαμηνοποίας, καὶ που καθὼς σὰς εἶπα, τώρα εἶνε κλειδοῦχος εἰς τὴν Φόρσαν...

— Ναι ἐνθυμούμαι, ὁ παλαιὸς σου ἐχθρὸς, ἐξ αἰτίας τῆς Βαβέττας... εἶπεν ὁ Αὐτοκράτωρ, ὁ ὁποῖος εἶχε μνήμην τεραστίαν.

— Μάλιστα Μεγαλειότατε. Ἀλλὰ τώρα πλέον δὲν εἶνε ἐχθρὸς μου... Με παρεκάλεσε μάλιστα... προσέθεσε τὸ παιδίον μὲ κάποιον δισταγμὸν.

— Τί σε παρεκάλεσε; — Νὰ τὸν συστήσω πρὸς τὴν Ὑμετέραν Μεγαλειότητα...

— Ἀ, ἔτσι ἔ; εἶπεν ὁ Ναπολέων, σὺρων τὸ αὐτὶ τοῦ Ἀκολούθου ὁ φίλος μου Ἀλβας ἀπὸ τώρα μοῦ γυρεῖται ρουσφέτια!.. Καλὰ, καλὰ, θὰ το ἰδοῦμε... Εἰς ὅλην αὐτὴν τὴν ἱστορίαν ὑπάρχουν μερικὰ σκοτεινὰ σημεῖα. Διατὶ ὁ πρῶν ἐχθρὸς σου νὰναλάβῃ μόνος του αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν, χωρὶς νὰποταθῆ εἰς τὴν Ἀστυνομίαν, ὅπως ὤφειλε νὰ πράξῃ; Ὅταν ἀναδέχεται κανείς τὴν εὐθύνην μιᾶς ἐπιχειρήσεως, πρέπει νὰ τὴν διεξαγάγῃ οὕτω πῶς, ὥστε νὰ ἐπιτύχῃ καθολοκληρίαν ἄλλ' ὁ Πέτρος Πομπόνης ἐπέτυχε μόνον κατὰ τὸ ἥμισυ. Ἀφήρεσε τὴν κόρην ἀπὸ τοὺς κλέπτας, ναι, ἀλλὰ τοὺς ἄφησε νὰ φύγουν. Ἀσεῖνεῶμως! θὰ ἐξετάσωμεν!... Ἀλήθεια, ἐξηκολούθησεν ἔλαβε χθὲς κανένα γράμμα;

— Γράμμα; Μάλιστα, Μεγαλειότατε! εἶπεν ἐκπληκτος ὁ Ἐκτωρ.

— Δός μοῦ το!

Τὸ παιδίον ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ θυλακίου του τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Ματθαίου Πουλῶ.

— Πῶ, τί ὀρθοσκαλισματα! εἶπεν ὁ Αὐτοκράτωρ. Δὲν ἔχω καιρὸν νὰ τα ξεδιαλύω... σὺ θὰ τα ἐσπούδασες βέβαια... διάβασέ μου τα!

Τὸ παιδίον ὑπήκουσε.

— Ἀρχίζω νὰ ἐννοῶ, εἶπεν Αὐτοκράτωρ, ἀφ' οὗ ἐτελείωσεν ὁ Ἀκόλουθος. Καὶ θέσας τὴν ἐπιστολὴν ἐπὶ τοῦ γραφείου του, ἐξηκολούθησε:

— Θὰ τὴν στείλω εἰς τὴν ἀνάκρισιν... θὰ χρησιμεύσῃ... Καὶ τώρα τί θὰ το κάμῃς τὸ κόσμημά σου, διὰ νὰ μὴ ἐκτεθῆ καὶ εἰς νέους κινδύνους;

— Μαγαλειότατε, εἶπε τὸ παιδίον ἔχω σκοπὸν νὰ παρακαλέσω τὴν δεσποινίδα Λουκίαν Μορατζῆ νὰ μοῦ το φυλάξῃ.

— Ἀ, ἐκεῖνο τὸ κορίτσι ποῦ σου ὁμοιάζει σὰν νὰ ἦτο ἀδελφὴ σου; Τὸ παρετήρησα καὶ χθὲς. Ναι, ἐξηκολούθησεν ὁ Αὐτοκράτωρ, βλέπων τὴν ἐκπληξίν τοῦ Ἐκτωρος, ὁ ὁποῖος ὅμως δὲν ἐτόλμα καὶ νὰ τον ἐρωτήσῃ τὴν εἶδα χθὲς θὰ σοῦ τα διηγήθῃ ἡ ἰδία. Πήγαινε γρήγορα νὰ τῆς δώσῃς τὴν καρτίτσαν σου!

Καὶ δι' ἐνὸς νεύματος ἀπέπεμψε τὸν Ἀκόλουθον.

Ὅταν μετ' ὀλίγον ὁ Ἐκτωρ, μεταβὰς εἰς τὸ Ἀρχιεπιφυλακτεῖον, ἔμαθεν ὅλα τὰ διατρέξαντα, τότε μόνον ἐνόησε διατὶ ὁ Αὐτοκράτωρ τὸν εἶχε θέσῃ ὑπὸ κράτησιν... Ἐξέφρασε δὲ ζῶηρότατα τὴν εὐγνωμοσύνην του πρὸς τὴν μικρὰν του φίλην διὰ τὴν ἐπιτυχῆ ἐκτέλεσιν τοῦ σχεδίου, τὸ ὁποῖον τῇ ὑπηγόρευσε τὸ πρὸς αὐτὸν ἐνδιαφέρον.

(Ἐπεταί συνέχεια) Κατὰ τὸ γαλλικὸν τῆς Εὐδοκίας Δουποῦ ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΕΒΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΣΚΑΝΤΖΟΧΟΙΡΟΣ

Πήγε να πιη σκαντζοχοιρος Σε μια πηγή νερό. Είδε την άσχημή του Και κλάψιμο τὸν έπιασε. Τὸν άκρωτο, πικρὸ Για τὴν σκληρὴ προβειά του.

Πλὴν έξαφνα τινάχθηκε. Δειλά δειλά γυρνῶ, Κάτι άκουσε 'ς τὸ πλάγι. Και τί να ιδῆ; Μαντρόσκυλος πρόβαινε σιγανά, Για να τον καταφάγη.

Μέσ' 'ς τὸ πετόι του πρόφθασε Μόλις να μαζωχθῆ Και τότε απ' τὴν καρδιά του Τὸν Πλάστῆν εύχαρίστησε, Ποῦ μόνον να σωθῆ Μποροῦσ' απ' τὴν προβειά του ΒΛΑΔΙΜΗΡΟΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ ΤΟΥ ΦΑΙΔΩΝΟΣ

9 Ιουνίου.

ΩΒΙΑΙΟΣ, ἡ σπῶς τὸ λέγομεν, Ἰ ω β ι λ α ὶ ο ν. Ἡ λέξις εἶνε Ἑβραϊκὴ και σημαίνει «Ἐνιαυτὸς Κυρίου.» Ἦτο μία φι- λάνθρωπος εὐροτή, τελου- μένη παρ' Ἑβραίοις ἀνα πενήτηντα ἔτη, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐχαρίζοντο τὰ χρέη, ἀπεδίδοντο τὰ κτή- ματα εἰς τοὺς παλαιούς των κυρίους, και ἀπηλευθεροῦντο οἱ δοῦλοι. Ἡ λέξις ἔ- μεινε μέχρις ἡμῶν και Ἰωβιλαία ὀνο- μάζονται αἱ εὐροταί, τὰς ὁποίας ἄγουν Πάπαι και Ἡγεμόνες, εὐροτάζοντες μα- κρὰς περιόδους βασιλείας ἢ ἀρχιερω- σύνης.

Ἀπὸ τινων ἡμερῶν ἡ ἰδία λέξις ἀν- τηχεῖ εἰς τὰ πέρατα τοῦ κόσμου, εἰς πᾶ- σαν γωνίαν γῆς. Τριακόσια πενήτηντα ἑ- κατομύρια ἀφωσιωμένων ὑπῆκων, πᾶ- σης φυλῆς και παντὸς χρώματος, ἀπὸ τῆς Μεγάλῃς Βρεττανίας μέχρι τῆς Αὐ- στραλίας, εὐροτάζον τὸ Ἰωβιλαίων τῆς Ἀνάσσης των, τῆς Βασιλείσσης Βικτω- ρίας, συμπληρούσης ἐξήκοντα ἔτη ἐπὶ τοῦ Θρόνου, τὴν μακροτέραν, τὴν εὐδαι- μονεστέραν και ἐνδοξοτέραν τῶν συγχρό- νων βασιλείαν.

Καὶ ἐν ᾧ βλέπω τὴν φωταφίαν τῆς Ἀγγλικῆς Πρεσβείας σηματοστολιστοῦ, τὸ φωτεινὸν ἐκεῖνο στέμμα, τὸ ὁποῖον λάμπει ἐπὶ τοῦ ἐξώστου τῆς, φαντάζο- μαι πῶσα φῶτα ἀνάπτονται τὴν ἰδίαν ὠ- ραν, πῶσαι σημαῖαι εὐροτάσιμοι κυματί- ζουν εἰς ὅλον τὸν κόσμον! Ἄν ἡδυνά- μῃν νάνεθῶ εἰς ἐν πανύψιστον σημεῖον και ἂν εἶχον ὀφθαλμοὺς πανισχύρους, θά

ἔβλεπα ἐκεῖθεν ὀλόκληρον τὴν Γῆν φω- ταγωγημένην και εὐροτάζουσαν. Ὅποια δόξα! ὁποῖον μεγαλεῖον!

Οὐδείς Βασιλεὺς συνεκέντρωσεν ὑπὸ τὸ σκήπτρον του τόσα ἑκατομύρια ἀνθρώ- πων. Ἡ Βασίλισσα Βικτωρία δὲν ἔχει ἀνώτερον τῆς, παρὰ μόνον τὸν Ἐπου- ράνιον Βασιλέα! Καὶ διὰ τοῦτο μόνον Αὐτὸν παρακαλεῖ σήμερον κ' ἐκείνη και τὰ ἑκατομύρια τῶν ὑπῆκων τῆς, να τὴν σκέπη, να τὴν μακροήμερεύη, να τὴν ἐνδυναμῶνει, να τὴν φωτίξη, διὰ να κάμνη τὸ καλὸν πρὸς τοὺς ἀνθρώπους: «Ὁ Θεὸς σώζει τὴν Βασίλισσαν!»

Ἐκ τοῦ βίου τῆς Βασιλείσσης Βικτω- ρίας, μὰς ἐνδιαφέρουν περισσότερο τὰ παιδικὰ τῆς ἔτη.

Ἐγεννήθη τὴν 24 Μαΐου 1819. Μέ- χρι τοῦ 18ου ἔτους τῆς ἡλικίας, ὅτε διὰ τοῦ θανάτου τοῦ ἀκλήρου τῆς θείου ἀνηλθεν αὐτὴ εἰς τὸν θρόνον, ἔζησεν ἐν μονώσει και ἀφανείᾳ, μακρὰν τῆς αὐλῆς, και σχε- τικῶς ὄχι ἐν μεγάλῳ πλούτῳ. Ἄλλ' ἡ ἀνατροφή τῆς ὑπῆρξε πολὺ ἐπιμελη- μένη, πολὺ αὐστηρά. Ἡ μήτηρ τῆς, ἡ χήρα δούκισσα τοῦ Κέντ, ἐγνώριζε ὅτι ἡ θυγάτηρ τῆς θά ἐγίνετο μίαν ἡμέραν Βασίλισσα. Ἄλλ' ἀπὸ ἐκείνην τὸ ἀπέκρυ- ψαν μετὰ πάσης φροντίδος, διὰ να μὴ ὑπερηφανευθῆ. Διὰ τοῦτο ἡ ἀγαθὴ τῆς φύσις ἔμεινε ἀναλλοίωτος, και ἂν δὲν ἦτο ἡ ὠραιότερα, ἦτο ὅμως ἡ ἀγαθότερα, ἡ σεμνοτέρα, ἡ μετριοφρονεστέρα και ἡ χα- ριστετέρα πριγκίπισσα τοῦ κόσμου. «Στοι- χηματίξω—λέγει κάποιος ιστοριογράφος, —ὅτι τὸ ὕλικόν τῆς καρδίας τῆς συνε- κόμισαν περιστεραὶ και ἄλλα πτηνὰ τοῦ οὐρανοῦ.» Τόσον ἦτο ἀπλή και ἀγγελικὴ ἡ μέλλουσα Βασίλισσα.

Ἐκ τῶν ἀπείρων ἀνεκδότων τῆς παι- δικῆς τῆς ἡλικίας, μού ἔκαμε περισσο- τέραν ἐντύπωσιν αὐτὸ.

Μίαν ἡμέραν περιεπάτει εἰς τὰ κτή- ματα τοῦ κήμητος Φίτς Οὐίλλιαμ, και ἀπομακρυνθεῖσα τῶν ἄλλων, ἤρχισε να τρέχη ἐμπρός. Εἰς τῶν κηπουρῶν τῆ παρετήρησε τότε, ὅτι ἐνεκα τῶν τελευ- ταιῶν βροχῶν εἰς δρομίσκος ἐκεῖ πλησίον ἦτο ὀλισθηρὸς.

— Εἶνε γ λ υ σ τ ε ρ ὸ τὸ μονοπάτι, Ὑψηλοτάτη! τῆ εἶπεν.

— Καὶ τί θά πῆ γλυστερὸ, παρακα- λῶ; ἠρώτησε μειδιώσα ἡ μικρὰ Βικτωρία, ἡ ὁποία πρώτην φοράν ἤκουε τὴν λέξιν.

Δὲν ἐπρόφθασεν ὅμως να τελειώσῃ τὴν φράσιν τῆς και εὐρέθη ἐξηπλωμένη.

— Πιστεύω, Ὑψηλοτάτη, τῆ εἶπεν ὁ κατόπιν ἐρχόμενος κήμης, ὅτι τώρα ἐμάθατε τὸ σημαίνει ἡ λέξις γ λ υ σ τ ε ρ ὸ ς και θεωρητικῶς και πρακτικῶς.

— Βεβαίως, ἀπαντᾷ ἡ πριγκίπισσα' και πιστεύω ὅτι ποτὲ μου δὲν θά τὴν λησμονήσω.

Ἐἶχε τὴν συνήθειαν νανομολογῆ ἀμέ- σωσ και με εἰλικρίνειαν τὰ σφάλματά τῆς!

Ἐἶχε τὴν συνήθειαν νανομολογῆ ἀμέ- σωσ και με εἰλικρίνειαν τὰ σφάλματά τῆς!

Ὅταν ἀνεκηρύχθη Βασίλισσα, οἱ γέ- ροντες θεοὶ τῆς ἐγονοπέτησαν πρὸ αὐ- τῆς και ἠσπάσθησαν τὴν χεῖρά τῆς, ὀρ- κιζόμενοι πίστιν.

Τοῦτο τῆς ἔκαμε μεγάλην ἐντύπωσιν. Ἐταράχθη και ἑκατακοκλίνισε Ὅταν δὲ εἶδε και τὸν δοῦκα τοῦ Σούσεξ, ὁ ὁποῖος με ὅλα του τὰ γηρατεῖα προσεπάθει να τὴν πλησιάσῃ διὰ να κάμῃ τὸ ἴδιον, ἡ- γέρθη εὐθὺς ἐκ τοῦ θρόνου τῆς, ἐπρο- χώρησε, τὸν ἐκράτησε πρὶν γονατίσῃ και τὸν ἠσπάσθη λέγουσα:

— Ὅχι, θεῖέ μου, ὄχι! Εἶμαι ἀκόμη ἡ Βικτωρία, ἡ ἀνεψιά σας!

Εἰς τὴν τελετὴν τῆς στέψεως τῆς ἦτο πολὺ συγκεκλιμένη. Ἀσυνείθιστος εἰς τὰς πομπὰς και εἰς τὰ μεγαλεῖα, τὰ εἶχε χάσῃ κυριολεκτικῶς. Ὅταν δὲ ἔλα- βε τὸ σκήπτρον ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ Ἀρ- χιεπισκόπου, ἠρώτησε κατασυγχυσμένη:

— Καὶ τί θά το κάμω αὐτὸ;

— Ὅθ το κρατήτε, Μεγαλειοτάτη, ἂν εὐαρεστῆσθε, ἀπήνησε μειδιῶν ὁ Ἀρχιεπίσκοπος.

Και ἡ Βασίλισσα με ὄλην τὴν ἀφέ- λειαν:

— Ὅθ το κρατῶ; μὰ εἶνε πολὺ, πολὺ βαρὺ. . .

Ἄσθημερὸν. Ἡ εὐτυχία τῶν Ἰσχυρῶν συνίσταται εἰς τὴν συναίσθησιν, ὅτι πρὸς τὸ καλὸν τῶν ἀνθρώπων ἐχρησιμοποίησαν τὴν με- γάλην των δύναμιν.

Ἀποθνήσκων ὁ μέγας Περικλῆς εἶ- πεν: «Εἶμαι εὐτυχῆς διότι οὐδείς ποτε Ἀθηναῖος ἐπενηθφόρησεν ἐξ αἰτίας μου.» Φ.

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΑΙ ΤΟΥ ΑΝΑΝΙΑ ΕΜΠΝΕΥΣΘΕΙΣΑΙ ΕΚ ΤΩΝ ΒΕΒΛΩΝΥΜΩΝ

Μίαν ἡμέραν ἦλθαν εἰς τὸ γραφεῖόν τῆς Διαπλάσεως δύο ἀδελφάνια.

— Τὸ ψευδώνυμόν σου; ἐρωτῶ τὸ ἀγόρι.

— Ἀγραφιῶτης!

— Τὸ ψευδώνυμόν σου; ἐρωτῶ τὸ κορίτσι.

— Ἀγραφιῶτισσα.

Και ἐσέφθη: Αὐτοὶ πάλιν εἶνε... ἀπὸ τὰ Ἀγραφα!.. Ἄν ἡμῃν Βασιλεὺς τῶν Πτηνῶν.— Ἀετὸς τῶν Ὁρέων φέρ' εἰπεῖν, — θά ἐπροκῆρυσσα ἀγῶνα ὠδίκης, διὰ να ἰδῶ ποία Ἀηδῶν θά ἐλάμβανε τὸ βραβεῖον, ὡς μᾶλλον Γλυκύλαλος: Ἀηδῶν ἢ Ἀττικὴ, ἢ Ἀηδῶν τῆς Ἐρήμου, ἢ Ἀηδῶν τῆς Λέσβου ἢ ἡ Ἀηδῶν τοῦ Κολωνοῦ;

Η ΑΣΠΡΟΥΛΑ

[ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΓΙΑΣΣ] (Συνέχεια· ἴδε σελ. 198)

Ἄλλ' έξαφνα ὁ Γιάγκος, ὄρμησε και ἐκράτησε τὸ χεῖρι τοῦ Ἀτσιγγάνου, ὅπως πρωτῆτερα ὁ Πιστός. Μόνον ποῦ δὲν τοῦ τὸ ἐδάγκασε.

«— Τί σ' ἔπιασε, Γιάγκο;

«— Στάσου καλέ! Τί θά κάμης; Αὐτὴ τῆ γίδα θά σφάξης; Ἄμ δὲν ἐ- τοιχοκόλλησαν γι' αὐτὴ εἰδοποιήσεις σὲ ὅλους τοὺς δρόμους τῆς Βιέννης; Παν- τοῦ τὴν γυρεύουν. Εἶνε ἡ γίδα τῆς μι- κρᾶς κομήσσης Βέρθας,—μάλιστα! Δί- νουν πενήντα φιορίνια 'ς ἐκεῖνον ποῦ θά τὴν εὕρῃ.

«— Πενήντα φιορίνια! ᾶ, ᾶ, καλὰ ἔκαμὲς ποῦ μου τὸ εἶπες! ἀνέκραξεν ὁ ἀρχηγός.

Τὸ μαχαῖρι ἐφυλάχθη ἀμέσως. Τὸ χεῖρι, ποῦ ἤθελε να με σφάξῃ, μού ἀγ- κάλιασε χαϊδευτικὰ τὸ λαμβό.

«— Πενήντα φιορίνια! εἶπε πάλιν ὁ Ἀτσιγγανός.

«— Πενήντα φιορίνια!» εἶπεν ὁ Τσίκος και ἡ Γίθα, ὑπερήφανοι διὰ τὸ εὕρημα.

«— Πενήντα φιορίνια!» εἶπαν ὅλοι οἱ Ἀτσιγγανοί.

«Μ' ἐπερικύκλωσαν και μ' ἐχαίδευσαν. Ἐνόμιζες πῶς χαϊδεῖσουν 'ς τὴ ράχι μου τὰ πενήντα φιορίνια.

«— Τί ἔμμορφη ποῦ εἶνε!»

«Τὸ εἶχαν ξαναπῆ αὐτὸ' ἀλλὰ τώρα τὸ ἔλεγαν με μεγαλῆτερον ἐνθουσια- σμῶν. Καὶ ἤρχισαν να με περιποιῶνται πολὺ. . . ἤθελαν να μου δώσουν να φάγω, ἀλλὰ ἐννοεῖται ὅτι δὲν εἶχα καμ- μίαν δρεξίν, ὕστερα ἀπὸ τόσα. Εἶδαν κα- τόπιν ὅτι μᾶλλον νυστάζω, και μου ἔ- στρωσαν κατὰ γῆς ἕνα σάλι κίτρινον και κόκκινον, τὸ ὁποῖον ἐφοροῦσεν ὁ ἀρχη- γός. Ἡ δικέφαλη γίδα ἠθέλησε να ἐ- ποφεληθῆ τῆς εὐκαιρίας' ἀλλὰ τὴν ἔ- σπρωξαν και τὴν ἠνάγκασαν να κοιμηθῆ ἀπλῶς ἐπάνω εἰς τὸ χορτάρι. . .

«Ἐμάθησαν τοὺς γάλους, τοὺς ἐψη- σαν με πατάτες και τοὺς ἔφαγαν με με- γάλην δρεξίν και εὐθυμίαν. Ὀμιλοῦσαν ὄλω διὰ τὰ πενήντα φιορίνια, ποῦ θά ἔπερναν αὐρίον. Εἶχαν διάθεσιν να φυλα- ροῦν ὄλην τὴν νύκτα' ἀλλ' ὁ ἀρχηγός τοὺς εἶπε να σωπάσουν πλεόν και να κοιμηθοῦν. Τότε ἐξηπλώθησαν ὅλοι γύρω- γύρω 'ς τὴ φωτιά, ποῦ ἔκαεν ἀκόμη, και μετ' ὀλίγον τὸ δάσος ἀντηχοῦσεν ἀπὸ τὰ ρογγαλητά των. . .

«Ὁ ἀρχηγός εἶχεν ἐξαπλωθῆ πλη- σίον μου. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐξυ- πνοῦσεν, ἀπλῶνε τὸ χεῖρι του, διὰ να βε- βαιωθῆ ὅτι ἦμουν ἐκεῖ, και ἐψιθύριζε σὰν θά ὄνειρευετο: «Ὅσω συλλογίζομαι πῶς ὀλίγον ἐλειψὲ να σφάξω. . . πενήντα φιορίνια!»

«Ἐπὶ τέλος ἀπεκοιμήθηκα κ' ἐγώ.

«Ἐβλεπα ὄνειρον ὅτι ἐπέστρεψα εἰς τὸ σπίτι και ὅτι ἡ Βέρθα μού ἔκαμνε χίλια χάρδια,—ὅταν ἐξύπνησα ἀπὸ ἕνα ἡ- χον ὡς ξυσίματος, πολὺ δυσάρεστον ποῦ τον ἠθανόμην ἐπάνω εἰς τὸ κεφάλι μου. Ἐκαμα να σηκωθῶ, ἀλλὰ δὲν ἠμπόρε- σα. Μισοκοιμισμένη ἀκόμη, δὲν ἠμπο- ροῦσα να ἐννοήσω τί συμβαίνει' κατόπιν ὅμως ἐνόησα ὅτι μ' ἐκρατοῦσεν ὁ Τσί- κος, ἐνῶ ἡ Γίθα ἔξυνε τὰ κέρατά μου, και τὸ χρυσάφι των ἐπιπτε μέσα εἰς ἕνα μανδύλι, τὸ ὁποῖον εἶχε στρώσῃ κάτω ἐπίτηδες. Δὲν τῆς ἔφθασε ποῦ μου ἐπῆ- ρε τὸν ὠρατὸν μου λαίμοδετην' ἡ κακὴ ἤθελεν ἀκόμη και να με ξεχρυσώσῃ!

«Μόλις ἐφεγ- γεν' οἱ ἀτσιγγανοὶ ὅλοι ἐκοιμῶντο ἀ- κόμη τριγύρω μας. Με τὴν ἐλπίδα ὅτι αὐτοὶ θά ὑπερή- σπιζαν τὰ κέρατά μου ἐναντίον τῆς Γίθας, ἤρχισα να βελάζω με ὄλην μου τὴν δύναμιν. Ἀπὸ τὸ ἀμάξι ὁ Πιστός μού ἀπε- κριθῆ με γαυγι- σματα και εἰς τὴν στιγμὴν ὅλοι εὐ- ρέθησαν ὄρθιοι.

«Ἄμα εἶδε τὰ συμ- βαίνοντα ὁ ἀρχη- γός, ἔγινεν ἐξω φρενῶν και ἐκτύπησε τὴν Γίθαν.

«— Παληόγρη! τῆς εἶπεν' ἀγόρ- ταγη! ἐξ αἰτίας τῆς ἀπληστίας σου δὲν θά γνωρίσουν τῆ γίδα των και δὲν θά μας δώσουν τὰ πενήντα φιορίνια!»

«Ἐπῆρε τὸ μανδύλι, τὸ ἐτίναξε και ἐσκόρπισεν εἰς τὸν ἀέρα ὅλα τὰ ψήγ- ματα τοῦ χρυσοῦ. Εἶχε θυμώσῃ 'ς τὰ κα- λά. Ἠσύχασεν ὅμως ἄμα παρετήρησε τὰ κέρατά μου και εἶδεν ὅτι διατηροῦντο ἀκόμη τὰ ἴχνη τοῦ παλαιοῦ των χρυσώ- ματος. Διέταξε να μου βάλουν να φάγω και εἶπεν ὅτι θά μ' ἐπήγαιναν ἀμέσως εἰς τὴν Βιέννην.

«Τότε ὅλοι οἱ Ἀτσιγγανοὶ ἤρχισαν να φιλονεικοῦν μεταξὺ των, ποῖος θά μ' ἐπήγαινε εἰς τὸ σπίτι. Ὁ Τσίκος και ὁ Γιάγκος ἀπαιτοῦσαν αὐτὴν τὴν τιμὴν και ὑπεστήριζαν τὰ δικαιώματά των, ὁ μὲν Τσίκος διότι με εἶχε συλλάβῃ, ὁ δὲ Γιάγκος διότι τοὺς ἠμπόδιζε να με σφά- ξουν και ἔφερε τὴν καλὴν εἰδησιν. Ὁ- λοι ὠμιλοῦσαν συγχρόνως, ἀλλ' ὁ ἀρ- χηγός τοὺς ἔκαμε να σωπάσουν, εἰπὼν ὅτι ἐννοοῦσε να με ὀδηγήσῃ αὐτὸς ὁ ἴδιος.

«Ἄμα ἔφαγεν, μ' ἐπῆρεν ἀπὸ τὸ σχοινί.

«— Ἐλα, γιδούλα μου!

«— Καλὸ ταξεῖδι!» μού ἐφώνασεν ἡ

δικέφαλη γίδα, ἡ ὁποία δὲν ἦτο καθό- λου δυσηρεστημένη ποῦ ἔφευγα. . .

«— Καλὸ ταξεῖδι!» μού ἐφώνασε και ὁ Πιστός ἀπὸ τὸ ἀμάξι.

«ὦ, αὐτὸ δὲν με ἄφινε να χαρῶ τὴν ἐλευθερίαν μου. Ὁ δυστυχῆς μου φίλος ἔμεινε αἰχμάλωτος!

«— Ἀγαπητέ μου Πιστέ, τῷ εἶπα' ἀλλοίμονόν τί θάπογίνῃς με τοὺς κα- κούς αὐτοὺς ἀνθρώπους;

«— Ἐννοια σου, μὴν ἀνησυχῆς! Ὅθ τους φύγω! Δὲν θέλουν να με φάγουν, ὅπως ἤθελαν να φάγουν ἐσέ. Εὐτυχῶς τὰ σκυλιὰ δὲν τρώγονται!»

«Ὁ Ἀτσιγγανός ἐτραβοῦσε τὸ σχοινί μου.» (Σελ. 205, στήλ. γ'.)

«Ἐγὼ ἤμουν ἡ αἰτία ὄλης τῆς δυστυχίας' και ἀντὶ να μου παραπονεθῆ, ἐξηκολούθει να στείλει και να με κά- μνη να γελῶ. Μὰ τί χρυσὸ σκυλί αὐτὸς ὁ Πιστός!

«Ἄλλ' ὁ Ἀτσιγγανός ἐτραβοῦσε τὸ σχοινί μου.

«— Χαῖρε, Ἀσπροῦλα!

«— Χαῖρε, Πιστέ!

«Καὶ ἐξενικήσαμεν.

«Ὁ καιρὸς δὲν ἦτο καλός' ἔκμνε κρύο, ἔβρεχε, αἱ δρόμοι ἦσαν λασπωμέ- νοι και μου ἐλέρνωσαν τὰ ἄσπρα μου πο- δάρια. Τὰ πτηνὰ δὲν ἐκελαδοῦσαν ὅπως τὴν ἄλλην φοράν, οὔτε εἶχα τὸν λαίμο- δετὴν με τὰ κουδουνάκια, διὰ να κου- δουνίζω.

«Ὁ δρόμος μού ἐφάνῃ μακρός, κου- ραστικός. Ἐπὶ τέλος ἐφάσαμεν. Βρεγ- μένη, λασπωμένη, χωρὶς λαίμοδετην, χωρὶς χρυσὰ κέρατα, ἐλεεινὴ. . . και ὅμως ἤμουν πολὺ χαρούμενη. Ἐλεγα ὅτι, διὰ να δίδουν πενήντα φιορίνια, εἰς ἐκεῖνον ποῦ θά μ' εὕρισκεν, ἡ Βέρθα πρέπει να μαγαπαῖνε πολὺ, ὅσο δὲν ἠγάπησε ποτὲ κανένας!

[Ἐπεται συνέχεια] Κατὰ τὸ γαλλικὸν τῆς Βέρθας Βαδιέ.

ἐνόμισες ὅτι ἀπορῶ εἰς σέ; ἦπως τὸ ἔπαθε κά- ποτε καὶ ἡ Δέα; Ὅπως δὴ ποτε, πολὺ σὲ πα- ρακαλῶ νὰ εὖρης ἐν ἄλλο ψευδιῶν σου. Ἔως τὴν ἡμέραν σὲ ἤθευρα μὲ τὸ πρῶν σου.

Χαίρω πολὺ διὰ τὴν γνωριμίαν, ἢ ἄλλ' ἄλλο διὰ τὸ ψευδιῶν σου, δυστυχῶς δὲν εἶνε ἐλεύθερον. Ἐκλεξε λοιπὸν κανὲν ἄλλο.

Μὲ τὴν συνήθη εὐχαρίστησιν ἀνέγνωσα καὶ τὴν νέαν ἐπιθεσίαν σου, ἀγαπητὴ Πυθία. Θὰ εἶπω εἰς ὅσους χρωσταις τετράδια, ὅτι θὰ τα σταίῃς προσεχῶς καὶ νὰ μὴ ἀνησυχοῦν.

Νὰ σε ἰδῶ λοιπὸν, Ἀνεμοστρόβιλε! θὰ κά- μης τίποτε; Ἡ πόλις σὰς εἶνε πολὺ φιλόμουσος καὶ εἰμπορεῖ νὰ ἐνεργήσῃς κάλλιστα. — Ὡς πρὸς τὰς πληροφορίας, δὲν μου ἀρέσει νὰ δημο- σιεύω ὑπαινυγμοὺς καὶ ἐκφράσεις συμβολικὰς χω- ρὶς τουλάχιστον νὰ τὰς ἐννοῶ ἐγώ. Δὲν κάμνω καλὰ;

Τὶ νὰ γίνῃ, Ἰαχὲ Βάκχε! Σοῦ συνιστῶ ὑπομονήν. Μήπως εἶσαι μόνος; — Εἰς τὴν ἐρώτη- σίν σου, σοῦ ἀπαντῶ ναι, ἂν εἶσαι ἐντὸς τῆς προθεσμίας.

Ἄ, ἔγασε πραγματικῶς ὁποῖος δὲν ἤκουσε τὴν μικρὰν Ἀρτέμιδα Παρτοπούλου, νάπαγ- γέλῃ τὸν Μονόλογον (Θὰ εἶμαι... ἐγὼ ἢ τοῦ κ. Ξενοπούλου, εἰς τὰς ἐξετάσεις τοῦ Παρθενα- γωγείου Βελῆ. Τὸ ἀκροατήριον ἐγέλασε μὲ τὴν καρδίαν του καὶ τὴν χειροκρότησε ζωηρότατα.

Ποῦ σ' εὐχαριστῶ, ἀγαπητὴ μου Ζαπλὶς. Σοῦ ἔστειλα τὸν 9ον τόμον. Ἀλλὰ τὰ δύο τε- τράδια ποῦ μου ἔστειλας διὰ ποίους ἦσαν; Τὸ ἐν ἔστειλα πρὸς τὸν Ταπεινὸν Ἴον, διότι εἶχε λαμβάνειν. Τὸ ἄλλο ποῦ θὰ τὸ σταίῃ;

ΤΟ ΝΕΟΝ ΕΞΕΣΠΛΑΘΜΑ

Καλὴ ἀρχὴ! Ἐξεσπλάθωσαν, μετὰ τὴν νέαν μου ἐκκλήσιν, οἱ ἑξῆς: Κε Δημήτρα Σ. Ραζῆ (1 συνδρ.), Ν. Φουντουλῆς (1 συνδρ.), Κιθαρω- δὸς Ἀπόλλων (1), Δικ. Μαρία Φαρακούκη (3), Ἀρχαῖκος Δρομεὺς (1), Στέφανος Κόκοις (3), Ἀρμακτικὴ Ἐρμῆς (2), Πέτρα Σκανδά- λου (1), καὶ Ἰωάννης Ἀδερφινὸς (5).

Τοῦς εὐχαριστῶ θερμῶτα. Ἔπεται συνέχεια.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ ναντα- λάξουν: ὁ Τσιν-Τσιν μὲ τὸν Τρεχαγυρενὸ- πούλον — ἡ Ἑλληνικὴ Θάλασσα μὲ τὴν Δά- φνην καὶ μὲ τὴν Ναυτοπούλου — ὁ Φιλελεύ- θερος Ἑλληρ μὲ τὴν Κωνσταντίνου Σημαίαν, Ἐθὼρ τῆς Σιγῆς, Συντεροδὴ Οὐρανὸν, Ἐ- σπερίαν Ἀδραν, Κόντρε Ραπαράκη, Ὁραίαν Δορκάδα (μὲ τὸ θνομὸν τῆς) Δάφνην, Ἀπτε- ρον Νικηρ, Τοξότιδα Ἀρτεμιν, Λευκὴν Ἀρ- κτιον, Ροδόδακτυλον Ἡῶ, Λευκὴν Χιόνα, Τρικέραλον Ἰδραν, Λευκὴν Περιστερὰν καὶ Τινάττειον Κήπον μὲ τὸ θνομὸν του — ἡ Γενναία Σουλιώτισσα μὲ τὴν Ἑλληνικὴν Σημαίαν — ὁ Ἀσπροποταμίτης μὲ τὸν Ταπεινὸν Ἴον, Καρδερίταν, Ἀδραν τοῦ Φαλήρου, Εὐαίσθη- τον Καρδίαν, Μενδελῶδρα, Μακρολέλεκον, Λευκὴν Πεταλούδαν, Βραχυσυμμένην Κοκ- κουδάριαν, Τρεχαγυρενὸπούλου, Μέλλουσαν Καλλιτέχνηδα, Μικρὰν Μάγισσαν, Παγω- μένον Ὀκεανὸν καὶ Ὁραίαν Δορκάδα — ἡ Ναυτοπούλα μὲ τὸν Ὀλύμπιον Δία καὶ μὲ τὸν Ἐραστὴν τῆς Φύσεως — τὸ Ἔσοι μ' ἀρέ- σει μὲ τὸν Ἡρώα Γαριβάδην (διὰ τὴν ἰδίαν ἐπι- φρονεῖ καὶ περὶ τῶν ἑλλήνων ἥρώων) — ἡ Τοξό- τις Ἀρτεμιν μὲ τὸν Ἀρχιζιάνιον, Ἑλληνι- κὴν Σημαίαν, Τρεχαγυρενὸπούλου, Ἀγκυ- ραν τῆς Ἑλλάδος καὶ Φωτοβόλον Τόσον — ἡ Ζαπλὶς μὲ τὴν Ἀσπερόσσαρ Νύκτα (ἀνταλ- λαγὴ συμφωνηθεῖσα ἐκ τῶν προτέρων) — ὁ Τορ- πιλλητής μὲ τὴν Γλυκεῖαν Ἑλπίδα, Ἑλ- ληρικὴν Σημαίαν, Ταπεινὸν Ἴον (ἐμμέτρως) καὶ Ἡρώα Γαριβάδην — ὁ Κιθαρωδὸς Ἀ- πόλλων μὲ τὸν Διογένην Δαέριον, Θέλλου- σαν, Τερπικέρανον Δία, Ἀρχαῖκον Δρομεῖα,

Τορτσιμπιδαν καὶ Ἀνεμοστρόβιλον — ὁ Ἀ- νεμοστρόβιλος μὲ τὸν Ἡρώα Γαριβάδην, Τρεχαγυρενὸπούλου καὶ Ἀγκυρὰ τῆς Ἐντο- χίας — ἡ Ἴρις μὲ τὸν Τρεχαγυρενὸπούλου, Μάθρον Πόλιχταν, Μέλλουσαν Καλλιτέ- χνηδα, Ἑλληνικὴν Σημαίαν, Χρυσὸν Ἀδρι- να, Δεσποινίδα Ἀῶ, Ἀρχιζιάνιον, Φάρον τῶν Πατρῶν, Χρυσὴν Βροχίην καὶ Ταπεινὸν Ἴον (μὲ τὰ ὀνόματα των) — ἡ Νύμφη τῆς Ἀβύδου μὲ τὴν Ἑλληνικὴν Σημαίαν (τὴν ὅποιαν φιλεῖ καὶ συγχαίρει) Ἀνεμόνην, Ἀ- νεμοστρόβιλον, Ἀρχιναυαρχὸν Θεμιστοκλέα, Μικρὸν Διάβολον, Ἐρμῆν τοῦ Πράξιτέλους, Ἀσπροποταμίτην, Φαρόμαλον, Λευκὴν Ἀ- κακίαν, Καρδοβόταν, Φλιν-Φλιν, Μερ- σεδιῆν, Ρωμύλον, Λιβιεράτον καὶ Ἀρχαῖκον Δρομεῖα.

Ἀσπασμοί. πληροφορίας. — Ἡ Ἀγκυ- ρα τῆς Φιλίας ἐρωτᾷ ποῦ εἶνε ἡ Ἀγκυρα τῆς Ἐντοχίας. βεβαίως δὲ τὴν Σαθηρὴν Ἑλ- ληνοπούλου δὲν ἐγνώριζε τὸ ψευδιῶν σου, ἄλλως θὰ τὸ εἴφηται, διότι τῆς ἀρέσει πολ- λῶ. — Ἡ Μέθοσα ἀσπάζεται τὸν Μινότανον, ἡ Ἀκτίς τοῦ Ἡλίου τὴν Μαρίαν Ἡλιάδου τὸν Ἀστρον τῆς Ἀθήνης τὴν Ἀνθιμμένην Ἀν- γαρίαν, τῆς ὅποιος ζητεῖ τὸ θνομὸν: ἡ Νύμφη τοῦ Ἀϊγαίου τὴν Νεραΐδαν τῆς Σκύρου — ὁ Ἰγμος τῆς Ἑλευθερίας πληροφορεῖ ὅσους ἀ- ναμένον τετράδιόν του, ὅτι ἦτο ἀσθενής. Θὰ τα σταίῃς λίαν προσεχῶς: — ἡ Ναυτοπούλα δεχέ- ται τὴν εἰρήνην μὲ τὸν Οἰδόποδα Τύραννον καὶ τὸν ἀσπάζεται τὸ Ἔσοι μ' ἀρέσει τὴν πρῶν Ἀθηναίδα — ὁ Ἀρχιναυαρχὸς Θεμιστοκλῆς παρακαλεῖ θερμῶς τὴν Θεμιστοκλικὴν Βροχίην νὰ τὸ σταίῃ ἐν ἄλλο τετράδιόν της, διότι τὸ πρῶτον ἐχάθη εἰς τὸ ταχυδρομείον, καθὼς καὶ ἀντίγραφον τῆς ἐπιστολῆς της, ἂν τὴν εἶχε γρά- ψῃ Ὁ ἴδιος συγχαίρει τὴν Μέλλουσαν Καλ- λιτέχνηδα τῆς ὅποιος τὸ πρόβλεπον οὐκ ἔξ αυ- τὸν καθυθεύειν: — ἡ Νύμφη τῆς Ἀβύδου ἀσπά- ζεται τὴν Ναυτοπούλου, ἡ Ἴρις τὴν Μαγευ- μένην Ἀκρογιαλίαν κτλ.

Ἀπὸ ἓνα γλυκὸ φίλικὸν στέλλει ἡ Διά- πλασις πρὸς τοὺς ἀγαπητοὺς της φίλους: Μέ- γαν Ἀλέξανδρον (εὐχαριστῶ θερμῶς καὶ ἀνα- μένον) Ἀγκυραν τῆς Φιλίας (θερμὰ συγχα- ρητήρια) Μαγευμένην Ἀκρογιαλίαν, Ἀετὸν τῶν Ὁρέων, Ἑλένην Κολληλέην, Ἰγμον τῆς Ἑλευθερίας, Δημήτριον Ν. Κατίζοκον (ἔστειλα καὶ ἄλλας ἀγγελίας: εὐχαριστῶ διὰ τὸ ἐνδοκίμερον καὶ ἀναμένω) Ἦσυχον Ἀεράκι (ἐ- στάλησαν) Χρυσωμένην Ἀνατολήν, Τρικυ- μωδὴ Ὀκεανόν, Μέλλουσαν Καλλιτέχνηδα (ὑπόθετο ὅτι ἡ κυρία ἐκεῖνη ἤθελε νὰ τὴν πει- ράξῃ!) Πεντασμένον Ἀόκον, Ἐθερόδη Δοῦ- λον (δεκτὸν μετὰ χαρᾶς) Νικόλαον Μ. Βλά- σσην, Μῆλον τῆς Ἐριδος (αὐτὸ ἐξέλεξα) Γεν- ναίαν Σουλιώτισσαν (εὐχαρίστως) Νεραΐδαν τῆς Σκύρου (καὶ πῶς τα περὶ εἰς τὴν Μύκον- νον;) Διῆγαρον, Ἀγροστριαταφυλλίαν, Μοῦσαν Κλειῶν, Τρικέραλον Ἰδραν (καὶ ὅχι ἐνακίφαλον, ἐπειδὴ εἶνε τρεῖς ἀδελφαί) Ἀλέ- ξανδρον Οἰκονομίδην, Σέλενον τὸν Κεραυ- νόν, Βυτέρπην Ι. Γαργιάδου, Ἀδραν τῆς Ἐνότης (τὰς προτάσεις της ἐδημοσίευσεν) Ἐ- λεφθέρου (δὲν ἠνέκαρθη νὰ τὸ ἀναγνώσω ἀκό- μη προσεχῶς) Ἀόκον Βύρωτα (ἔλαβα: ὁ Π. Ν. ἔχει ψευδιῶν σου) Ἀρχιζιάνιον (πολὺ καλὰ! ποῦ εἶνε ἡ φωτογραφία σου;) Ἀντώ- νιον Σ. Λυκούρη, Βραχυσυμμένην Κοκκου- δάριαν, Πάλλουσαν Καρδίαν, Ὀκίποδα Ἀ- χυλλέα, Ἀνδρείον Ἐδύωνον (εὐχαριστῶ θερ- μῶς καὶ ἀναμένω) Θυμάρη τοῦ Καραμπα- μπᾶ, Ἰπολαΐδα καὶ Ἀνατέλλοτα Ἡλίου, οὗ ὅποιον ἐγχαίρω τὸ ψευδιῶν σου ὅποιον ἐ- πιθυμῶ, δεχομένην αὐτὸν μετὰ χαρᾶς. Ἐἰς ἄσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 14 Ἰουνίου θάπαντ-ήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΔΕΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι 21 Ἰουλίου ε. ε.

504. Συλλαβόγριφος. Σύνδεσμον κ' ἀνευωνυμίαν θέσαστε εἰς τὴν σειρὰν κ' εὐθὺς νῆσος τῆς Ἑλλάδος διὰ πρόβλεπτον μετὰ χαρὰν. Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λόρδου Βύρωτος.

505. Δινηγία. Εἶτε τὸν τόνον ὕψηλὰ, ἢ χαμηλὰ τον ἔχω ἴς δια τὰ κράτη εὐρίσκειται καὶ ἴς τὸ καλὸ συν- [πρῶτον]. Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Σοφοῦ Σολομῶντος.

506. Κρυπτογραφικόν. 1 2 3 4 5 6 7 1 = Φιλόσοφος. 2 4 5 = Μέρους τοῦ χρόνου. 3 4 5 6 7 4 = Ἀρχαῖον ἀγγεῖον. 4 5 3 7 = Πτόν. 5 4 5 4 5 6 = Ὅρος. 6 5 4 5 1 = Πόλις. 7 4 5 = Θεά. Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κουταλιανοῦ.

507-511. Σύνθεσις λέξεων. Διὰ καταλλήλου συναρμολογήσεως τῶν κάτωθι 18 συλλαβῶν σχηματίσων πέντε κύρια ὀνόματα ἀνδρῶν. Λα-δρος-ρι-δων-α-χα-φω-νης-με-ρι-κι-εξ-ων-φαι-στο-αν-αλ-ος.

512-514. Κεκρυμμένα ὀνόματα πόλεων. 1. Ὁ ἄνθρωπος δὲν πρέπει νὰ μὴν ἀργός. 2. Ἐπαινος ἀρμόζει εἰς τοὺς ἐπιμελεῖς καὶ εὐτάκτους μαθητάς. 3. Πολλοὶ ὀνομαζονται φίλοι μας ἐνῶ ὀλίγοι εἶνε τοιοῦτοι. Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ρωμύλου.

515. Διπλῆ ἀκροστιχίς. Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα νῆσου τουρκικῆς, τὰ δὲ δεύ- τερα ἑλληνικῆς. 1. Καρπός. 2. Θεά. 3. Μῆν. 4. Ἐλάττωμα. 5. Ἐπίρρημα χρονικόν. Ἐστάλη ὑπὸ Κωνσταντίνου τοῦ Παλαιολόγου.

516. Μεσοστιχίς. Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα μεγάλου καλλιτέχνου. 1. Φυσικὸν φαινόμενον. 2. Σύζυγος ἀρχαίου θεοῦ. 3. Περιήρημος ἀρχιτέκτων. 4. Ἐπίρρημα τοπικόν. 5. Ἀρωματικὸν φυτόν. 6. Πόλις τῆς Ἑλλάδος. 7. Ἡρώς τῆς Μυθολογίας. Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Λευκῆς Πεταλούδας.

517. Ἑλληνοσύμφωνον. Η-εἰα-αια-ιει-αηαα.

518. Γρίφος. μ μ κτὰ θ ἢ ἄν. Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Λύρας τοῦ Βώβειου.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 17 Μαΐου 1897.

236. Μύκονος, ὄνος. — 237. Τὸ φαίδι. 238. ΗΡΑ ΠΡΑΓΑ ΚΕΡΚΥΡΑ ΚΑΝΑΘΑΙ ΟΝ — 239. ΣΟΛΩΝ ΙΑΣΩΝ ΓΑΙΟΣ ΑΡΙΩΝ ΠΑΡΟΣ

240-244. Γινόμενης τῆς ἀνταλλαγῆς διὰ γράμματος π σχηματίζονται αἱ λέξεις: σμήνη, Ἐσθήρ, γαλῆ, ὠλένη, Σπάρτη. — 245. ΟΙ- ΝΟΣ (1, μούρον. 2, Αἰακός. 3, ἀνάκλιτρον. 4, ΣΟλων. 5, ὀσπύς). — 246. ΛΑΜΙΑ, Α- ΘΗΝΑ (1, ἄδρος. 2, ἄνδρος. 3, ΜΗλον. 4, ΙΘύμη. 5, ἄΑρον). — 247. ΕΛΕΦΑΣ, ΛΙ- ΓΕΙΑ, ΕΛΕΝΟΣ (1, ΕΛΕνην. 2, ΔΙΑη. 3, ΕΥΕστα. 4, ΦΕΝεός. 5, ΑΙΟλος. 6, ΣΑΣων). — 248. Πού σου, Ἄδη, τὸ νεῖκος;

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνεστάνει ὑπὸ τοῦ Ἰουστινίου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν κατεῖχεν περιόδιον συγγραμμῶν, ἐλήθητε παραστῆναι εἰς τὴν ἔφοδον ἡμῶν ἀναγνώσεως, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμηνικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα κριτοῦν καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς πατέρας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἘΤΟΣ Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7. — Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8 Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΑΚΟΥ Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15. — Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0.15 ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις Ὅδὸς Αἰδίου, 119, ἐναντι Χρυσοσηπτακιστίσης.

Περίοδος Β'. — Τόμ. 4^{ος}.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 28 Ἰουνίου 1897

Ἔτος 19^{ος}. — Ἀριθ. 27

«Ὁ μικρὸς Βασιλεὺς, οὐδὲν ἐννοῶν ἐκ τῆς πομπῆς, ἦτις παρήλασε πρὸς τιμὴν του...» (Σελ. 211, στήλ. α').

Ο ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΑ' Ο ΔΑΚΤΥΛΙΟΣ ΤΟΥ ΑΡΡΑΒΩΝΟΣ

Ἡ Λουκία ἐκολακισθὴ πολὺ, ἐκ τοῦ ὅτι ὁ Ἐκτωρ ἐσκόφη νὰ ἐμπιστευθῇ εἰς αὐτὴν τὴν ἀδαμαντίνην του πόρπην. Ὅθεν μετὰ τὸ πρόγευμα ἔσπευσε νὰ φέρῃ τὸ κιβώτιον, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἐφύλαττε τὰ κοσμημάτα της, διὰ νὰ φυλάξῃ ἐκεῖ καὶ τὴν πολυτίμον πορτίδα τοῦ φίλου της. Ἄλλως τε τῇ εἶδιδετο πάλιν ἀφορμὴ νὰ θυμιάσῃ τοὺς θησαυροὺς της καὶ νὰ τοὺς

δείξῃ καὶ εἰς τοὺς ἄλλους — πρᾶγμα τὸ ὅποιον αἱ νεάνιδες δὲν κάμνον βέβαια μὲ δυσαρρέσειάν των... Παρέταξε λοιπὸν ἐπὶ τῆς τραπέζης τὸ περιεχόμενον τοῦ κιβωτίου: βραχιό- λια, περιδέραια, ἐνώτια, καρφίδας, πόρ- πας, δακτυλίδια, καὶ διάφορα ἄλλα κο- σμημάτα, τὰ ὅποια εἶχεν ἀπὸ τὴν μη- τέρα της. Ἐννοεῖται ὅτι ὁ Ἐκτωρ δὲν παρέλειψε νὰ τα ἐπαινήσῃ ὅλα μετὰ με- γάλου ἐνθουσιασμοῦ, ὡς ἄνθρωπος γνωρί- ζων νὰ φέρεται εἰς ὅλας τὰς περι- στάσεις. Ἐξαίφνης εἶδεν, εἰς τὸ βάθος μικροῦ κυτίου, ἓνα δακτύλιον ἀρραβῶνος, ἢ μᾶλλον τὸ ἥμισυ τοῦ δακτυλίου τούτου,

διότι οἱ ἀρραβῶνες τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἀπετελοῦντο ἀπὸ δύο κύκλους χρυσοῦς, ὁ εἰς τῶν ὁποίων εἰσῆρχετο ἐντὸς τοῦ ἄλλου. Εἰς τὴν ἐσωτερικὴν ἐπιφάνειαν ἐκάστου τῶν κύκλων τούτων ἐχαράσ- στοντο συνήθως τὰ ὀνόματα, ἐπὶ τοῦ ἐνὸς μὲν τοῦ μνηστήρος, ἐπὶ τοῦ ἐτέρου δὲ τῆς μνηστῆς. Ὁ Ἐκτωρ ἀφῆκεν ἐπιφώνημα θαυ- μασμοῦ. — Ἐγχετε ἓνα δακτυλίδι σὰν τὸ δικό μου! εἶπε λαμβάνων τὸ κόσμημα. Ἡ Λουκία τὸν ἐκύτταξεν ἐκπληκτος. — Σὰν τὸ δικό σας; εἶπε. — Νά, ἰδέτε! ἀπαράλλακτο! Καὶ ἐξήγαγεν ἀπὸ ἓν μικρὸν δερμά-